

angaar, tillader jeg mig at udtale som min personlige Opfattelse, at der efter den bestaaende og gjældende Straffelovgivning maatte nok kunde gøres Mere i den Henseende til Forebyggelse af en sliq Undergravelse af Sædeligheden, som jeg hentydede til før, end der hidtil er blevet gjort. Efter min Mening er den Fare, som der er al Grund til at modarbejde, ikke saa meget den, for hvilken vogne og modne Mennesker kunne være udsatte, navnlig gennem Læsningen af Literaturen — det være sig den danske eller den fremmede — som derimod den Fare, der kan være for Ungdommens Forloftelse derved, at allerede i meget tidlig Alder den Spire kastes ud, som kan føre den ind paa utugtige Tanker, maatte for den ret gør sig klart, hvorom det egentlig gjælder. Det vil vist være gaaet dem Alle, der færdes meget i Kjøbenhavn, saaledes, at De have lagt Mærke til, hvorledes man forskjellige Steder, dels i Smaagader og dels udenfor Smaagader, kan se Ting fremstillede offentlig i Binduerne, som jeg tror ere meget skikede til, at hidse Iudbildningskraften hos umodne Personer. Jeg har mangen Gang været Vidne til, hvorledes saadanne Butiksbinduer have været omgivne af en hel Del ikke Vogne, baade Dreng og Piger, og jeg har ikke kunne Andet end sige til mig selv, at det var usforvarligt saaledes at kaste Giften ud i disse unge Børns Sind paa denne Maade. Jeg tror, at det var muligt at gribe ind deri ganske anderledes, end det hidtil er sset.

Naar jeg imidlertid nu noget nærmere vil bestjæftige mig med Lovforslaget, som det foreligger, kan der jo blive Spørgsmaal om, hvorvidt den Trang, der paaberaabes, dels i Motivverne til det oprindelige Lovforslag og dels under Forhandlingerne i det andet Thing om denne Sag, virkelig er tilstede, i alt Fald i det Omfang, man har gjort gjældende. Dette vil for en stor Del bero paa, hvorledes man forstaaer den nugjældende Lovgivning, og jeg tror i den Henseende, at der maatte nok kan siges Et og Andet inod, hvad der desangaaende er anført paa andet Sted. Herpaa kommer jeg ind ved den nærmere Gjennemgaaelse af det foreliggende Lovforslags enkelte Bestemmelser. I en vis Henseende er jo upaatvibelig § 2 i det Lovforslag, som er kommet til os fra det andet Thing, en Hovedbestanddel af Lovforslaget, og det er maatte navnlig det Omraade, som denne Paragraf omfatter, der fra først af har fremkaldt den Opfattelse, at der var Noget at ændre og forbedre i den nugjældende Straffelov. Det er maatte det, der har givet Anledning til, at man overhovedet

har sat Sagen i Bevægelse, og det er først under Overveilsen, man er kommen til at medtage Noget, som man maatte ikke fra Begyndelsen af har anset det nødvendigt at bringe frem i Lovforslag. Det er den § 2, der omhandler det samme Emne som det, der er Gjenstand for Bestemmelsen i den nugjældende Straffelovs § 184. Det fremgaar af Motivverne, saavel som af Udtalelserne i det andet Thing, at man har haft forskjellige Diemed med den foreslaede Revision og Omændring af Straffelovens § 184. Dels har man villet tydeliggjøre den, idet man har villet indsatte i Loven en Forklaring, en Definition, som skulde udelukke Misforstaaelse, dels har man villet udvide Omraadet af de strafbare Tilfældes Kreis, og endelig har man villet skærpe Straffen. Der var nu i det oprindelige Lovforslags § 1, som svarer til det os foreliggende Lovforslags § 2, optaget et Forhold, der maatte siges ikke at omfattes af Straffelovens § 184, men som i Landstingets Lovforslag er gaaet ud af denne Paragraf og sat ind i en Paragraf for sig, nemlig det os foreliggende Lovforslags § 1. I det oprindelige Lovforslag hed det, at den Straf, der er foreskrevet i Lovforslagets daværende § 1, ogsaa skulde komme til Anvendelse paa den, der opfordrer til eller befordrer i Kjønsforholdet usædelige Handlinger. Det er dette, som er gjort til Gjenstand for en egen Paragraf i det os foreliggende Lovforslag. Jeg skal foreløbig bemærke, at efter min Formening er det ikke nogen Forbedring, der er sset i det andet Thing, ved at man har slyttet dette ud af § 2 og hensat det i § 1, men jeg maa forbeholde mig at omtale denne Del af Sagen særlig, og skal derfor forbigaa den her, hvor jeg indskrænker min Omtale foreløbig til Lovforslagets § 2.

Det er gjort gjældende, at der skulde være forskjellige Mangler til Stede i Straffelovens § 184, dels i Retning af Tydelighed, dels med Hensyn til, hvilke Handlinger der bør indbefattes under Straffelovens Bestemmelser. Jeg tillader mig for at gjengive disse Iudvendinger særlig at henholde mig til, hvad der er udtalt i det andet Thing af Ordføreren i denne Sag. Han bemærker, at „det maa paatrænge sig Enhver, at det er en løierlig Usuldstændighed i denne Bestemmelse, at der kun er fastsat Straf for den første Publikant af de utugtige Skrifter, men ikke for dem, der bidrage til den videre Udbredelse“. Jeg tør maatte sige, at det, som nærmest har givet Anledning til dette Lovforslag, er dette, at man vilde have indført den Forandring, at medens nu Straffelovens § 184 kun sætter